

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: 18Pc/32/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118206446
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miron Čiževský
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2024:7118206446.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudcom JUDr. Mironom Čiževským v právnej veci navrhovateľky - oprávnenej: A. B. C., D. E., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. X, XXX XX E., občianka SR, adresa pre doručovanie: G. H. č. XX, XXX XX E., v konaní zastúpená JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, so sídlom Bajzova 2, Košice, proti povinnému/odporcovi: MSc. I. C. J. rer. nat., nar. XX.X.XXXX, bytom I. K. XX/X, XXX XX E., toho času: L. XX, G. X, M. XX, XXXXXX J., D. N., v konaní o určenie manželského výživného takto

rozhodol:

I. Odporca je povinný platiť oprávnenej manželke počnúc dňom 31.5.2018 do 17.11.2020 manželské výživné v sume 400,- Eur mesačne splatné vždy do 10.dňa v mesiaci vopred.

II. Súd konanie v časti 600,- Eur zastavuje.

III. Dlžné výživné za obdobie od 31.5.2018 do 17.11.2020 v sume 12.200,- Eur je odporca povinný uhradiť oprávnenej v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Dňa 31.5.2018 oprávnená doručila tunajšiemu súdu návrh o určenie manželského výživného. Vo svojom návrhu uviedla, že s odporcom uzavrela manželstvo dňa 28.12.2013, ktoré je zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Humenné, vo zväzku č. 32, ročník 2013, na strane 63, pod poradovým číslom 219, čo si súd overil zo sobášneho listu účastníkov konania. Z tohto manželstva pochádza maloletá O. C., nar. XX.X.XXXX a túto skutočnosť si súd taktiež overil z rodného listu maloletej. Posledným spoločným bydliskom účastníkov konania bola ulica Pasteurovo námestie 15, 040 01 Košice. Dňa 11.10.2017 odporca opustil spoločnú domácnosť a presťahoval sa k svojmu otcovi na adresu P. X, E.. Dôvodom ich odlúčenia boli nezhody súvisiace so zdravotným stavom ich maloletej dcéry O. C.. Napriek skutočnosti, že táto sa spočiatku javila ako zdravé dieťa, vo veku 17 mesiacov jej života začala navrhovateľka na maloletej pozorovať, že jej vývoj neprebíha štandardným spôsobom a že ich dcéra začína za svojimi rovesníkmi zaostávať. Odporca akékoľvek zdravotné problémy ich dcéry rezolútne odmietal a namiesto podpory a snahy ich dcéru pomôcť ju začal obviňovať, že sa vo vzťahu k zdravotnému stavu ich dcéry správa paranoidne a že ich dieťa svojím správaním len stigmatizuje. Poukázala aj na to, že odporca má diagnostikovanú schizoafektívnu poruchu a očakávala od neho, že sa postaví k novej existencii zdravotných problémov aj u ich dcéry zodpovedne a spoločnými silami sa pokúsia maloletej zabezpečiť čo najvhodnejšie podmienky pre jej ďalší zdravý vývoj.

2. Uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 43P/152/2017 zo dňa 20.10.2017 bola maloletá O. zverená do osobnej starostlivosti otca a to bez úpravy styku matky s maloletou. Na základe jej odvolania

rozhodol druhoinštančný súd v Košiciach uznesením sp. zn. 8CoP/359/2017 zo dňa 17.1.2018 tak, že potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, avšak aj zároveň upravil styk matky s maloletou.

3. Oprávnená svoje výdavky súvisiace s chodom domácnosti a základnými potrebami vyčíslila nasledovne: náklady za služby spojené s užívaním bytu 210,- Eur, strava cca 200,- Eur, výživné na maloletú O. 30,- Eur, iné výdavky na maloleté dieťa v čase realizácie styku 50,- Eur, náklady na prevádzku motorového vozidla 140,- Eur mesačne, poplatok za mobilný telefón 20,- Eur, drogériu a hygienické potreby 30,- Eur, ošatenie a obuv 50,- Eur, zdravotné poistenie 63,84 Eur, teda spolu 793,- Eur. Navrhovateľka do spisu doložila potvrdenie o podaní daňového priznania z príjmov fyzickej osoby za rok 2017, z ktorého súd zistil, že základ dane predstavoval výšku 2.840,80 Eur, z čoho bola uhradená daňová povinnosť vo výške 539,75 Eur a po odrátaní tejto dane ostalo 2.300,- Eur, čo mesačne predstavovalo 191,69 Eur. Iný príjem navrhovateľka nemala.

4. Ďalej uviedla, že odporca je zamestnancom Slovenskej akadémie vied, ktorá ho v roku 2015 vyslala do Joint Institute for Nuclear Research (JINR) v meste Dubno v Ruskej federácii, kde tento pracuje v laboratóriu informačných technológií a jeho mesačný príjem podľa navrhovateľky predstavuje 3.500,- Eur mesačne. Túto skutočnosť, že odporca je zamestnancom Ústavu experimentálnej fyziky Slovenskej akadémie vied, súd si overil z potvrdenia tejto inštitúcie zo dňa 22.11.2016.

5. Právna zástupkyňa povinného dňa 24.8.2018 doručila súdu spolu so splnomocnením aj vyjadrenie k samotnému návrhu. V úvode uviedla, že s návrhom na určenie manželského výživného povinný nesúhlasí. Mala za to, že priznanie manželského výživného by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Oprávnená, teda manželka povinného už viac ako rok podáva na povinného trestné oznámenia obsahujúce rôzne nepravdivé skutočnosti. Podľa informácií povinného za obdobie jedného roka ich podala 16. Ďalej uviedla, že oprávnená rovnako prakticky celý rok povinnému v rôznych obmenách nadáva, označuje ho za psychicky chorého. Tieto informácie o ňom šíri aj medzi inými osobami, fyzicky ho napadla tak, že mu spôsobila tepnové krvácanie a fyzicky napadla aj jeho príbuzných. Za uvedeného stavu neprichádza do úvahy priznanie manželského výživného, keďže toto priznanie by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom na vyššie uvedené žiada, aby súd návrh oprávnenej zamietol v celom rozsahu.

6. Dňa 1.10.2018 právna zástupkyňa oprávnenej doručila súdu vyjadrenie k podaniu odporcu. V tomto vyjadrení uviedla, že navrhovateľka s tvrdením odporcu, že priznanie manželského výživného by malo byť v rozpore s dobrými mravmi nesúhlasí, nakoľko správanie navrhovateľky voči povinnému nebolo nikdy v rozpore s dobrými mravmi. Mala za to, že jej konanie je len reakciou na konanie a chovanie povinného voči navrhovateľke, keď povinný sa voči nej zachoval spôsobom, ktorým nezvratne narušil a poškodil vzájomné vzťahy, čo však nemôže byť dôvodom na nepriznanie manželského výživného. Ďalej uviedla, že aj keď to nie je predmetom tohto konania, s ohľadom na výhrady povinného je potrebné uviesť, že k narušeniu vzťahov medzi navrhovateľkou a odporcom došlo v dôsledku neschopnosti odporcu riešiť štandardným spôsobom a v súlade s odporúčaniami lekárov zistené zaostávanie vo vývoji maloletej dcéry, keď odporca už predtým dlhodobo odmietal spoluprácu s lekármi, očkovanie maloletej ako aj podávanie jej predpísaných liekov. Celá situácia vyústila dňa 11.10.2017, kedy došlo k vážnemu incidentu, keď povinný pod zámienkou prechádzky s maloletou dcérou za asistencie svojich rodinných príslušníkov odobral maloletú O. navrhovateľke, teda matke v snahe získať pre seba lepšiu východiskovú pozíciu pri rozhodovaní o tom, komu má byť maloletá zverená do dočasnej starostlivosti a následne na základe vopred pripravených súkromných znaleckých posudkov požiadal o jej zverenie do dočasnej starostlivosti a začal proti navrhovateľke viesť celý rad rôznych konaní, vrátane podania viacerých vykonštruovaných trestných oznámení proti jej osobe.

V nasledujúcich mesiacoch odporca podnikol kroky za účelom úplného odrezania navrhovateľky od vlastnej dcéry, keď povinný podal okrem iného aj návrh na zákaz styku, ktorý bol ako nedôvodný zamietnutý uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 14P/266/2017-335 zo dňa 29.5.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/173/2018-530 zo dňa 1.8.2018. Napriek tomu, že styk oprávnenej s maloletou O. je upravený neodkladným opatrením, odporca toto súdne rozhodnutie úplne ignoruje a od mája 2018 celkom znemožňuje styk navrhovateľky s vlastnou dcérou.

Samotná skutočnosť, že navrhovateľka s ohľadom na vyššie popísané okolnosti bráni svoje práva aj podávaním trestných oznámení voči odporcovi (najmä s ohľadom na opakované marenie styku s maloletým dieťaťom), nemôže to byť považované za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnenie jej práv aj prostredníctvom trestných oznámení nemôže byť na ťarchu navrhovateľky, keď

navyššie tento jej postup je nie len reakciou na vyššie popísané chovanie odporcu voči nej a nikdy z jej strany nedošlo k podaniu trestného oznámenia na základe nepravdivých skutočností. Okrem toho bol to práve odporca, ktorý začal voči navrhovateľke podávať rôzne vykonštruované trestné oznámenia v snahe poškodiť jej meno.

Čo sa týka tvrdenia povinného, že oprávnená mu mala údajne nadávať, toto jeho tvrdenie nie je pravdivé. Je pravdou, že navrhovateľka v komunikácii s odporcom opakovane vyjadrila svoje pochybnosti o jeho psychickom stave, čo však má reálny základ, nakoľko odporca bol v minulosti viackrát hospitalizovaný na psychiatrii a bola mu diagnostikovaná schizoafektívna porucha a taktiež užíval omamné látky, čo dôvodne vyvoláva obavy o jeho psychickom stave s ohľadom na terajšiu záťažovú situáciu, ako aj na konanie odporcu voči navrhovateľke. Mala za to, že práve naopak nepriznanie výživného navrhovateľke s ohľadom na vyššie uvedené okolnosti by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keďže odporca odňatím maloletého dieťaťa zo starostlivosti navrhovateľky nie len vážne zasiahol do výkonu jej rodičovských práv, ale vystavil ju aj finančnej tiesni, keďže následným odňatím rodičovského príspevku a prídavku na dieťa navrhovateľka stratila podstatnú časť svojho doterajšieho príjmu.

7. Na pojednávaní konanom dňa 8.4.2019 právna zástupkyňa oprávnenej uviedla, že predmetom tohto konania je určenie manželského výživného, pričom manželstvo účastníkov konania stále trvá. V októbri 2017 odporca opustil spoločnú domácnosť a odišiel z tejto spoločnej domácnosti spolu s dcérou v dôsledku čoho navrhovateľke bol odňatý aj rodičovský príspevok a tak zostala bez akéhokoľvek príjmu. Bola odkázaná iba na občasný príjem zo živnosti, ktorý si musela obnoviť a z prenájmu nehnuteľnosti. Do augusta 2018 nemala žiaden pravidelný príjem, až potom sa zamestnala a jej príjem predstavoval 700,- Eur mesačne. Za takýchto okolností, teda v období, keď nemala žiaden príjem, jej životná úroveň rapídne klesla a táto je nižšia ako je životná úroveň odporcu aj v súčasnosti, od kedy je zamestnaná a má svoj príjem. Vzhľadom na zákonnú úpravu, že životná úroveň manželov má byť rovnaká, porovnateľná, tak má za to, že je odôvodnené, aby jej manžel prispieval na výživu sumou 1.000,- Eur mesačne a to odo dňa podania návrhu t.j. od 31.5.2018 bez časového určenia s prihliadnutím na to, že doposiaľ rozvod nie je rozhodnutý.

Právna zástupkyňa povinného na tomto pojednávaní uviedla, že sa pridriavajú svojho písomného vyjadrenia a sú toho názoru, že priznať v tomto konaní manželské výživné by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Poukázala predovšetkým na to, že medzi účastníkmi konania je konfliktný vzťah, resp. ani toto pomenovanie „konfliktné“ dostatočne nevystihuje ich zlé vzťahy, ktoré medzi nimi prevládajú. O tom svedčia tie skutočnosti, ktoré súd môže zistiť z trestného oznámenia, ktoré bolo podávané povinným ako otcom maloletého dieťaťa, pretože skutočnosť bola taká, že ešte v septembri 2017, kedy povinný odišiel zo spoločnej domácnosti dieťa neodišlo s ním, ale v októbri 2017 sa udiali také okolnosti, že došlo k dramatickému odchodu dieťaťa zo spoločnej domácnosti spolu s otcom. Ďalej uviedla, že zlé vzťahy medzi účastníkmi konania preukazuje aj ďalšie trestné oznámenie, ktoré podal povinný a to na Obvodnom oddelení Košice - Juh, ktoré sa vedie pod č. 2573/JU-KE-2017, kedy došlo medzi účastníkmi k takému konfliktu, že povinný utrpel tepnové krvácanie a tieto okolnosti sú predmetom prešetrovania policajného orgánu. Konanie ešte nie je ukončené. Ďalej poukázala aj na to, že z prehľadu, ktorý vyhotovili vyplýva, že navrhovateľka podala 16 trestných oznámení, kde vystupuje ako poškodená navrhovateľka a v zásade smerujú proti povinnému a teda že nie je možné si predstaviť priznať manželské výživné. Ďalej súdu predložila komunikáciu, ktorá prebiehala medzi navrhovateľkou a povinným prostredníctvom WhatsAppu alebo SMS, v ktorých označuje navrhovateľka povinného ako psychicky chorého. Zrejme navrhovateľka vychádza z toho, že v roku 2009 bol psychiatricky liečený, bola to však iba jedna záležitosť a od toho času žiadne problémy nemá a dokonca aj zoznámenie sa s navrhovateľkou prebehlo až po tomto dátume. S týmito prílohami sa súd oboznámil a vyhodnotil ich ako reakciu na správanie sa odporcu, ktorý nemal záujem riešiť zdravotný stav maloletej a následne aj to, že jej bránil v určenom styku s maloletou.

8. Navrhovateľka na tomto pojednávaní vo svojej výpovedi uviedla, že od roku 2011, kedy sa s odporcom zoznámili ho počas manželstva finančne podporovala, pretože v tom čase nemal žiaden príjem a bol nezamestnaný. Ďalej uviedla, že po odchode odporcu zo spoločnej domácnosti v roku 2017 odporca spolu so svojím otcom, ako aj s jeho právnou zástupkyňou plánovali únos nášho spoločného dieťaťa. Tento únos sa potom uskutočnil v októbri 2017. V tom čase bola na rodičovskej dovolenke a v dôsledku toho, že už nemala možnosť starať sa o dieťa jej bol odobratý rodičovský príspevok, ako aj rodinné prídavky. Nakoniec musela finančné prostriedky vracať sociálnej poisťovni. Poukázala aj na to, že rozhodnutím Okresného súdu Košice II sp. zn. 14P/266/2017 bolo vydané neodkladné opatrenie, na základe ktorého jej bolo dieťa zobrať. Ďalej uviedla, že už nedostávala rodičovský príspevok a manžel

prestal platiť aj ich spoločný byt. Ona sa starala hlavne o to, aby platil hypotéky na tento byt, v ktorom ostala ona bývať. Bolo to asi 200,- Eur, ale okrem toho ešte spláca ďalšiu hypotéku na ďalší byt a tam je približne 650,- Eur. Taktiež uviedla, že sú vlastníčkmi nie len tohto bytu, v ktorom bývajú, ale majú spoločne dva byty. Okrem toho, že ona je ešte vlastníčkou bytu, ktorý mala ešte pred uzavretím manželstva a z prenájmu tohto bytu jej ostáva mesačne 270,- Eur v čistom, o čom podala aj daňové priznanie za rok 2018, s ktorým sa súd oboznámil.

Ďalej poukázala na to, že povinný jej nepovedal, že neplatí poplatky za bývanie a preto vznikol pomerne vysoký dlh na nájomnom, ktorý potom musela zaplatiť a rovnako musela vrátiť aj rodičovský príspevok, čo jej spôsobilo finančnú tieseň. Práve z toho dôvodu túto situáciu riešila tým, že si od februára 2018 založila živnosť a súkromne doučovala angličtinu a o tomto taktiež podala daňové priznanie.

Čo sa týka ich spoločného hospodárenia, uviedla, že od roku 2015 bol manžel vyslaný do Ruska, kde odišli spoločne. Predtým sa zdržiavali v zahraničí a v máji 2017 sa vrátili na Slovensko. Ďalej uviedla, že mali spoločný účet, na ktorý mala prístup, avšak tento bol vedený na meno odporcu, no v lete 2017 jej manžel zamedzil na tento účet prístup a následne ho aj zrušil. Poukázala aj na to, že jeho príjem v Rusku predstavoval asi 3.500,- Eur v čistom a že ho do Ruska vyslala Slovenská akadémia vied, ale platby jej poskytovalo Ministerstvo školstva vedy a kultúry, ale takým spôsobom, že je vyplácaný z Ruska a to jednak na dolárový účet, ktorý ma založený a k tomu prístup nemala a odmenu dostával asi trojmesačne. Okrem toho dostával aj plat v rubľoch.

Ďalej uviedla, že ich vzťahy sa pokazili vo februári 2017, keď manželovi povedala, že podľa jej názoru ich dieťa zaostáva vo vývine. Vtedy ju zbil, kedy išla síce k lekárovi, no žiadne zlomeniny neboli zistené. Boli v tom čase v Rusku a trestné oznámenie nepodala. Manžel reagoval tak, že ja patríam ku psychológovi alebo na psychiatriu a teda, že uvádzam veci, ktoré nie sú pravdivé a povedal mi, že ja som presne tá, ktorá nie je v poriadku, že som psychicky chorá. Rovnako sa k tomuto názoru priklonil aj svokor a tí povedali, že mi to dokážu. Ďalej uviedla, že predtým žiadneho psychológa nepotrebovala ani nenavštevovala, ale v súčasnosti už navštevuje a pokiaľ to bude potrebné, tak to predloží súdu. Čo sa týka manželovho poranenia a to tepnového krvácania uviedla, že si tepnu manžel poškodil tým, že vbhol do skla a nebola to ona, ktorá mu ublížila. Čo sa týka výtržníctva, tak tam je to na priestupkovom konaní a aj v tomto bola vypočutá a súviselo to s únosom dieťaťa. Na otázku právnej zástupkyne navrhovateľky, čo sa týka liečby odporcu na psychické problémy, navrhovateľka uviedla, že sa neliečil iba jedenkrát, ale bolo to viackrát. Podľa nej sa minimálne päťkrát pokúsil o samovraždu. Poukázala aj na to, že jeho matka spáchala samovraždu a okrem toho bol týraným dieťaťom. Na otázku súdu, kedy sa naposledy liečil u psychiatra, navrhovateľka uviedla, že je nesporné, že to bolo v roku 2009. Podľa nej však počas spoluzitia mal paranoidné nápady a v roku 2015 chcel spáchať samovraždu, v čom mu zabránila práve ona sama. Poukázala na to, že odporca sa vyhrážal svojmu otcovi, že keď mu súd nezverí dieťa do jeho starostlivosti, tak sa zabije. Na otázku súdu, že či túto skutočnosť počula priamo odporcu - otca dieťaťa, navrhovateľka uviedla, že to počula priamo od neho.

9. Súd sa v rámci dokazovania oboznámil s rozhodnutím Okresného úradu Košice v konaní vo veci priestupku proti Mgr. Ľubomíre Hnatič, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo nebolo obvinenie z priestupku preukázané. Súd sa ďalej v rámci dokazovania oboznámil aj s uznesením Okresnej prokuratúry Košice 2 č.k. 2PV586/17/8803-38 zo dňa 27.12.2018, na základe ktorého Okresná prokuratúra vyhovel sťažnosti Mgr. Ľubomíry Hnatič, v tomto prípade navrhovateľke a zrušila uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia policajného zboru Košice v časti o vznesení obvinenia pre prečin výtržníctva ako nedôvodné a uložila poverenému príslušníkovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

10. Tunajší súd rozsudkom sp. zn. 18Pc/32/2018 zo dňa 31.5.2021 zaviazal povinného uhrádzať navrhovateľke manželské výživné počnúc dňom 31.5.2018 do 17.11.2020 vo výške 400,- Eur mesačne so splatnosťou k 10.dňu toho ktorého mesiaca vopred. Dĺžné výživné za obdobie od 31.5.2018 do 17.11.2020 v sume 12.200,- Eur zaviazal povinného uhradiť oprávnenej v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Voči tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie a súd druhej inštancie uznesením sp. zn. 8Co/58/2022-588 rozsudok tunajšieho súdu zrušil a to z dôvodu nesprávneho procesného postupu, že znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa, že v prípade späťvzatia návrhu ide o dispozičný jednostranný procesný úkon navrhovateľa. Návrh na späťvzatie má zaslať súd na vyjadrenie ostatným účastníkom konania a to primárne v dôsledku právnej istoty ostatných účastníkov vo vzťahu k predmetu konania a uložil súdu prvej inštancie, aby doručil

povinnému zápisnicu z pojednávania zo dňa 31.5.2021, na ktorom navrhovateľka zobrala svoj návrh čiastočne späť a zároveň ho požiadal o vyjadrenie, či súhlasí s čiastočným späťvzatím, prípadne nech uvedie dôvody pre ktoré s ním nesúhlasí.

11. Tunajší súd sa pokúšal povinnému doručovať súdom uložené listiny, t.j. zápisnicu z pojednávania a to dňa 8.2.2023, avšak táto zásielka nebola doručená z dôvodu, že adresát zásielky je neznámy. O opätovné doručovanie sa súd pokúšal aj dňa 18.5.2023 a taktiež bezúspešne. Opätovne súd doručoval povinnému zápisnicu dňa 12.9.2023, no rovnako neúspešne. Ďalší pokus o doručenie aj spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 6.12.2023 bol zo strany súdu, avšak opätovne neúspešný. Následne súd nariadil pojednávanie na deň 4.3.2024. Právna zástupkyňa navrhovateľky doručila dňa 29.2.2024 ospravedlnenie z tohto pojednávania, kde zároveň uviedla, že súhlasia s tým, aby súd vec prejednal a rozhodol aj bez ich prítomnosti, t.j. samotnej navrhovateľky a jej právnej zástupkyne.

12. Súd v rámci dokazovania sa oboznámil aj s návrhom navrhovateľky na nariadenie výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých zo dňa 12.11.2018, z ktorého súd zistil, že bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bol upravený styk oprávnenej ako matky s maloletou s tým, že matka je oprávnená maloletú v čase uvedenom pre začiatok styku prevziať pred aktuálnym bydliskom otca a v určenom čase po skončení styku na tom istom mieste dieťa odovzdať otcovi, pričom otec je oprávnený byť prítomný pri styku a zároveň je povinný dieťa na styk riadne pripraviť. Toto neodkladné opatrenie nadobudlo vykonateľnosť dňa 16.10.2018 a stalo sa právoplatným dňa 1.11.2018. Ako ďalej z návrhu vyplýva, že hoci bol upravený styk oprávnenej s maloletou, k realizácii styku s maloletou nedochádza z dôvodu, že povinný dobrovoľne neumožňuje oprávnenej styk s maloletou a to od 18.5.2018, kedy bol styk uskutočnený naposledy a to až doposiaľ, t.j. do 13.11.2018 bez akýchkoľvek ospravedliteľných dôvodov.

13. V spise sa nachádzajú aj potvrdenia Obvodného oddelenia PZ Košice – Západ v počte 6kusov, z ktorých vyplýva, že navrhovateľka A. B. C. vykonala oznámenie, že jej odporca, teda otec maloletej odopiera styk s maloletou na základe právoplatného exekučného titulu, ktorým je neodkladné opatrenie Okresného súdu Košice II o realizácii styku s maloletou.

14. Navrhovateľka ďalej doručila súdu Uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 43P/82/2020-124, ktorým bolo neodkladné opatrenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 43P/152/2017-78 zo dňa 28.10.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/359/2017-255 zo dňa 17.1.2018 zrušené a bolo nariadené nové neodkladné opatrenie, ktorým súd maloletú O. C. zveril do starostlivosti matky A. B. C..

15. Súd ďalej zo spisu zistil, že voči povinnému I. C. je vedené trestné stíhanie za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona. Jedná sa o skutok, že odporca maril výkon rozhodnutia a to tým, že bezdôvodne odmietal dať maloletú dcéru navrhovateľke, teda matke na styk podľa právoplatného a vykonateľného predbežného opatrenia. Tieto skutočnosti si súd overil z upovedomenia Generálnej prokuratúry SR, trestný odbor.

16. Následne boli nariadené tri pojednávania, avšak boli odročené z dôvodov jednak, že sa odporca nachádzal v Ruskej federácii a pre pandemickú situáciu mu nebolo možné vycestovať na Slovensko, aby sa mohol vrátiť späť do Ruskej federácie, o čom predložil aj doklad od svojho zamestnávateľa z Dubna.

17. Podaním zo dňa 16.2.2021 právna zástupkyňa povinného doručila súdu podanie, v úvode ktorého uviedla, že odo dňa 17.12.2020 je odporca štátnym občanom Ruskej federácie a zdržiava sa v Ruskej federácii na ulici Bogoljubova 16, korpus 2, č. 62, Dubna, Moskovská oblasť, Ruská federácia. Ďalej uviedla, že odporca navrhuje, aby súd nariadil na ním tvrdené skutočnosti jeho výsluch. Opakovane poukázala na to, že od februára 2017 navrhovateľka ho vystavovala ponižujúcemu a agresívnemu zaobchádzaniu prameniaceho zo skutočnosti, že nebol ochotný zdieľať jej utkvélú predstavu o tom, že ich maloletá dcéra O. trpí poruchou autistického spektra. V uvedenom čase bol povinný vystavený opakovaným atakom zo strany navrhovateľky na svoju psychickú integritu, pričom navrhovateľka zneužívala skutočnosť, že v minulosti bol povinný hospitalizovaný na psychiatrii. Takéto správanie zo strany navrhovateľky pokračovalo aj v roku 2018, kedy v čase keď sa uskutočňoval styk navrhovateľky s maloletou O., táto povinnému opakovane aj pred maloletým dieťaťom nadávala do psychicky chorých, opakovane sa veľmi nevhodným spôsobom vyjadrovalo o samovražde matky povinného.

18. Keďže tieto skutočnosti sú nepochybne dôvodom zakladajúcim nepriznanie výživného žiadaného navrhovateľkou pre rozpor s dobrými mravmi, ide o podstatné skutočnosti pre rozhodnutie súdu. Bez ohľadu na to, že už takýto spôsob komunikácie vylučuje možnosť, že priznanie výživného navrhovateľke zo strany povinného nebolo v rozpore s dobrými mravmi, navrhovateľka už niekoľko rokov verejne šíri o povinnom, že zverenie ich maloletej dcéry do jeho osobnej starostlivosti neodkladným opatrením Okresného súdu Košice II v októbri 2017, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v januári 2018 bolo rozhodnutím, ktoré bolo dôsledkom korupcie zo strany povinného, či ďalších osôb konajúcich v jeho záujme. Prítom poukázala na ustanovenie §75 ods. 2 Zákona o rodine, na základe ktorého výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Pojem „dobré mravy“ nie je pre potreby ustanovenia § 75 ods. 2 Zákona o rodine ani, v ustanoveniach iných právnych predpisov, definovaný. Vychádza sa zo všeobecne akceptovaných mravných princípov prevažnej časti spoločnosti.

19. Ďalej v tomto podaní právna zástupkyňa odporcu uviedla, že povinný oznamuje súdu, že od 17.11.2020 je zamestnancom Spojeného inštitútu jadrových výskumov v Dubne s príjmom 54.410 RUBľov, čo predstavuje sumu približne 630,- Eur. Uvedená suma je zdaňovaná daňou vo výške 13%, teda jeho príjem je 564,- Eur. Z toho príjmu uhradza nájomné, a to sumu 10.800 RUBľov, za internet a telefón sumu 1.000 RUBľov a za výdavky na domácnosť 2.000 RUBľov, čo predstavuje spolu sumu 153,- Eur. Na potreby maloletej O. vynakladá povinný sumu približne 17.000 RUBľov, čo predstavuje 188,- Eur (škola a krúžky, predškolská príprava v centre rozvoja osobnosti, školské potreby, ošatenie a iné drobné výdavky, strava). Ďalšie výdavky predstavujú stravu a ošatenie povinného a ďalšie životne nevyhnutné náklady.

20. Súd musí konštatovať, že odporca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal tieto svoje výdavky hoci sa oboznámil aj s potvrdením o jeho novom zamestnaní a o jeho novom príjme.

21. Na to bolo nariadené ďalšie pojednávanie na deň 1.3.2021, avšak listom zo dňa 22.2.2021 právna zástupkyňa odporcu doručila súdu žiadosť o odročenie pojednávania. V tejto žiadosti uviedla, že predvolanie na pojednávanie jej bolo doručené dňa 28.1.2021, avšak s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID-19, boli zmenené v článku XIII ustanovenia § 8 a 9 zákona č. 62/2020 Z. z. a vzhľadom k citovanému ustanoveniu vyššie uvedeného zákona, v prípade, kedy bolo predvolanie na pojednávanie doručené účastníkovi konania až po nadobudnutí účinnosti cit. zákona č. 9/2021 Z.z., začína plynúť lehoty na prípravu pojednávania najskôr 1.3.2021 a uplynie najneskôr dňa 5.3.2021. Preto jej klient nesúhlasí so skrátením lehoty na prípravu pojednávania a žiadal, aby súd odročil pojednávanie na iný termín. Taktiež toto ospravedlnenie súd vyhodnotil zo strany odporcu a jeho právnej zástupkyne ako obštrukciu, nakoľko sa jednalo už asi o tretie takéto odročenie pojednávania. Napriek tomu súd preručil pojednávanie na deň 31.5.2021.

22. Následne dňa 27.5.2021, teda po nariadení termínu pojednávania odporca doručil opätovne žiadosť o odročenie pojednávania a žiadal, aby bol vypočutý osobne na pojednávaní. Tejto žiadosti súd nevyhovel, čo mu bolo oznámené obratom 28.5.2021 a to z dôvodu, že toto jeho konanie považoval opätovne za ďalšiu obštrukciu a to aj z toho dôvodu, že je už občanom Ruskej federácie a taktiež je na neho vydaný európsky zatykač. Medzitým právna zástupkyňa povinného doručila súdu oznámenie o tom, že ukončila zastupovanie odporcu.

23. Na pojednávaní konanom dňa 31.5.2021 právna zástupkyňa žalobkyne vo svojej výpovedi uviedla, že má za to, že doterajšia príprava na pojednávanie a dokazovanie vykonané v tomto konaní umožňuje súdu na dnešnom pojednávaní rozhodnúť aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný opakovane sa nedostavuje na žiadne úkony, či už v trestných alebo civilných konaniach na území Slovenskej republiky a to práve z dôvodu, že je na neho vydaný európsky zatykač v trestnom konaní a teda je s najväčšou pravdepodobnosťou isté, že na územie Slovenskej republiky sa ani nedostaví. Ďalej na pojednávaní uviedla, že čo sa týka podaných trestných oznámení, týmito oznámeniami sa iba snažila domôcť svojho dieťaťa a v dnešnej dobe je už zrejmé, že napriek tomu, že bolo dieťa zverené neodkladným opatrením ešte v roku 2020 do jej osobnej starostlivosti, čo si súd overil s priložených dokladov, manžel dieťa zobral do Ruskej federácie, kde mu zmenil aj štátne občianstvo na ruské a matka nikdy svoje dieťa viac nevidela, takže podniká aj naďalej všetky možné kroky k tomu, aby svoje dieťa videla po dvoch rokoch, po tom ako jej otec niekoľko stoviek stykov upieral napriek súdnym rozhodnutiam, takže podľa jej názoru vôbec nemôže konanie svojej klientky klasifikovať ako konanie

v rozpore s dobrými mravmi a je iba reakciou na iba ešte závažnejší zásah zo strany odporcu do jej ľudských a hlavne rodičovských práv. Mala za to, že z uvedeného dôvodu neobstojí argumentácia odporcu, že manželské výživné nie je možné priznať pre rozpor s dobrými mravmi a žiadala, aby súd na základe vykonaného dokazovania ich návrhu vyhovel.

24. Navrhovateľka na tomto pojednávaní zároveň uviedla, že už dva roky nevidela svoju dcéru a naposledy ju videla dňa 31.5.2019 a keď podávala trestné oznámenia, boli to práve trestné oznámenia pre marenie výkonu úradného rozhodnutia, takže v tomto zmysle nevidela dôvod prečo by malo ísť o nejaké zlé vzťahy, ktoré vytvára ona, lebo ona tento pocit nemá a ani nie je preukázaný.

25. Čo sa týka ich majetkových pomerov, navrhovateľka uviedla, že ako manželia nadobudli dva 2-izbové byty a podarilo sa im ich ako manželom predať, avšak mali hypotéku vo výške cca 176.000,- Eur, ktorá sa splatila tým predajom a druhý byt predali za 100.000,- Eur a peniaze si rozdelili. Navrhovateľka s tým musela súhlasiť, lebo ináč by nedošlo k predaju a musela súhlasiť aj s tým, že manželovi išli zhruba 70.000,- Eur a navrhovateľke zhruba 30.000,- Eur, pretože jej sa jednalo hlavne o vyplatenie hypotéky, aby im nevznikli ďalšie škody a exekúcie, ktoré by postihovali hlavne ju, nakoľko ona bola na Slovensku a je dostupná a on je v Rusku. Čo sa týka samotného návrhu, vo svojom návrhu žiadala priznať manželské výživné 1.000,- Eur, avšak keď sa so svojou advokátkou dozvedeli na poslednom pojednávaní dňa 16.4.2001, teda na rozvodovom konaní, že manžel je zamestnaný už v Rusku a platí ho ruský inštitút a má príjem zhruba 600,- Eur v prepočte. Tieto skutočnosti si súd overil z pracovnej zmluvy uzavretej medzi zamestnávateľom odporcu a odporcom, z ktorého súd zistil, že mesačný príjem odporcu pozostáva zo sumy 48.410 RUB'ov a doplatku 10.000 RUB'ov, teda spolu 58.410 RUB'ov, čo predstavuje pri kurze 1 RUB' = 0,012 EUR cca 701,- Eur. Preto navrhla pripustiť zmenu petitu a to tak, že: „Odporca je povinný platiť navrhovateľke počnúc dňom 31.5.2018 do 17.11.2020 výživné v sume 400,- Eur mesačne splatné vždy do 10. dňa v mesiaci vopred.“ Túto zmenu súd uznesením pripustil.

26. Súd vo veci rozhodoval podľa ustanovenia § 71 ods. 1 zákona č. 36 z roku 2005 Z.z. (Zákon o rodine), na základe ktorého manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

27. Súd sa taktiež zaoberal aj ustanovením § 75 ods. 2 Zákona o rodine, na základe ktorého výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi. To neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Prostredníctvom tohto inštitútu sa teda okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcja v ich celkovej životnej úrovni.

28. Z vykonaného dokazovania súd ma za preukázané, že príjmy a následne aj celková životná úroveň manželov, ktorí už v tomto období spoločne nežili boli nepomerne rozdielne. U navrhovateľky sa tieto príjmy počas obdobia, za ktoré požaduje manželské výživné, pohybovali na úrovni 500 – 700,- Eur, pričom u odporcu tieto príjmy sa pohybovali na úrovni cca 2.400 – 2.500,- Eur.

29. Súd pri rozhodovaní prihliadal aj na zásadu dobrých mravov. Zásada dobrých mravov je korektívom, ktorý môže spôsobiť, že napriek všeobecnej požiadavke rovnakej životnej úrovne v manželstve v dôsledku ich porušovania sa táto zásada nemusí uplatniť. Je to odôvodnené tým, že inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Automaticky však neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností zaniká vyživovacia povinnosť. Každý prípad je preto potrebné posudzovať individuálne. Zásada dobrých mravov patrí medzi základné zásady občianskeho zákonníka.

30. Podľa § 3 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinnosti nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Samotný zákonník však pojem dobrých mravov nedefinuje. Možno však usudzovať, že dobré mravy sú

súborom pravidiel a mravných zásad, ktoré zákon presne nevymedzuje ale očakáva, že výkon práv a povinností s nimi bude v súlade. Zásada dobrých mravov a jej aplikácia na výkon subjektívnych práv a povinností v konkrétnom práve dáva súdu silný nástroj na vyriešenie konkrétneho sporu podľa zásad morálneho príkazu rozhodovať vždy slušne a spravodlivo. V prípade, ak by súd pri rozhodovaní v tejto veci sa priklonil k tomu, že v konaní navrhovateľky došlo k porušeniu dobrých mravov, zasiahol by bez právneho dôvodu do jej práv vyplývajúcich z § 71 ods. 1 Zákona o rodine.

31. Konania navrhovateľky, ktoré odporca uvádza vo svojich podaniach a vyjadreniach súd považuje ako dôsledok ich vzájomných konfliktov, ktoré vznikali pri rozdielnych názoroch na liečbu ich spoločnej dcéry, čo vyústilo až do únosu maloletej do Ruskej federácie. Súd konanie navrhovateľky voči odporcovi považuje ako jej obranu a snahu domôcť sa svojich rodičovských práv. Súd však na druhej strane konanie odporcu považuje práve za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď aj napriek súdному rozhodnutiu o styku matky s maloletou jej tento styk neumožňoval a dokonca maloletú uniesol do Ruskej federácie, o čom svedčí aj trestné stíhanie odporcu a vydanie európskeho zatykača na neho.

32. Z týchto vyššie uvedených dôvodov súd nemohol vyhodnotiť konanie navrhovateľky ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Čo sa týka samotnej výšky priznaného manželského výživného súd mal za to, že priznaná výška 400,- Eur mesačne je dôvodná a zodpovedajúca vykrytiu životných potrieb navrhovateľky navyše keď samotná oprávnená vzala čiastočne návrh späť a to v rozsahu 600,- Eur.

33. Záverom je potrebné uviesť, že ďalšie dokazovanie nebolo možné vykonať a to hlavne z toho dôvodu, že povinný so súdom nekomunikoval, žiadne zásielky zo strany súdu nepreberal, hoci neustále tvrdil, že žiada aby bol v konaní osobne vypočutý. Navyše právna zástupkyňa povinného oznámila súdu, že ukončila zastupovanie povinného. Čo sa týka samotnej výšky priznaného výživného, tu má súd za potrebné uviesť, že to manželské výživné bolo priznané iba za čas od 31.5.2018 do 17.11.2020, teda za čas keď povinný bol ešte zamestnaný v Slovenskej akadémii vied a jeho príjem dosahoval výšku cca 2.500,- Eur.

34. Z vykonaného dokazovania z vyššie uvedených skutočností, ako aj s poukazom na príslušné ustanovenia súd dospel k záveru, že návrh oprávnenej na priznanie manželského výživného je dôvodný a z toho dôvodu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

35. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, na základe ktorého ak mal strana úspech len čiastočný, súd náhradu trov rozdelí, prípade vysloví že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Teda súd mal za to, že pomer úspechu a neúspechu bol približne rovnaký.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Košice v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení).